

København
Bibliotek og Arkiv

DEBAT- BLAD

**for
KFML & KAm-I
nr.1 1976 4kr**

**KFMLs
KLASSEANALYSE
'Himmelråbende
borgerlig'
&
RIDS AF KFMLs
HISTORIE**

DEPT. OF AGRICULTURE

OFFICE OF THE SECRETARY

WASHINGTON, D. C.

RECEIVED
JAN 24 1914
U. S. DEPT. OF AGRICULTURE
OFFICE OF THE SECRETARY
WASHINGTON, D. C.

Med disse indlæg fra KAm-1's side genoptages debatten med KFML om, hvordan en revolutionær politik skal se ud i dagens Danmark.

Den hidtidige debat, der først og fremmest er blevet ført i INFORMATIONs Debat-spalter, blev indstillet på begæring af Formand Benito, som i et afsluttende indlæg sammesteds gjorde gældende, at debatten ikke længere drejede sig om KAm-1's taktik og politik alene, men var ved at udvikle sig til en debat om enhedsfrontstaktikken i bred almindelighed, dvs. hvorvidt disse taktiske erfaringer kan anvendes i dagens Danmark eller ej. Han mente, måske med nogen ret, at en sådan debat ville trætte INF.'s læsere. I stedet foreslog KFML, at de to organisationer skulle fortsætte den videre debat i et fælles eksternt debatblad, og det synes vi er en udmærket ide, fordi det tillader en mere grundig fremgangsmåde end en avis-debat.

I mellemtiden har det været 1. maj, hvor begge organisationer har været optaget af praktisk arbejde, men nu er det hverdag igen, og debatten kan genoptages.

På given foranledning skal vi udtrykkeligt gøre opmærksom på, at dette fælles debatblad ikke er udtryk for nogen 'm-1-enhed'. KFML betragter ikke KAm-1 som en marxistisk-leninistisk organisation. KFMLs formål er ikke at hjælpe KFML til at ændre sin politik, således at organisationerne kan forenes. KFMLs formål er at overbevise KAm-1 om, at vi bør nedlægge vores organisation og anerkende KFML som den eneste m-1-organisation herhjemme.

Omvendt mener KAm-1, at formålet er at hjælpe KFML til at ændre deres politik, således at vore to organisationer kan forenes. Vi mener ikke, at KFMLs politik er marxistisk-leninistisk, men vi anser ikke KFML'erne for uforbederlige opportunist, og vi er overbevist om, at dette debatblad vil være et skridt på vejen til at forene alle ærlige danske revolutionære i een organisation.

Vi opfordrer alle medlemmer og sympatisører af KFML og KAm-1 til at indsende debatindlæg til redaktionen af Debatbladet. Adressen er de to organisationers respektive forbundsadresser.

Endelig skal vi gøre opmærksom på, at dette første nummer af Debatbladet er redigeret og udgivet af KAm-1 alene, idet KFML ikke så sig i stand til at medvirke ved udsendelsen af nummeret inden sommerferien.

KAm-1's Politbureau

juli -76.

(Ansv.h. red. for KAm-1: Poul Villaume)

KFMLs KLASSEANALYSE - "HIMMELRÅBENDE BORGERLIG"

Begrebet 'lønmotager' er iflg. KFMLs formand Benito Scocozza "et himmelråbende borgerligt begreb" (Information, d. 12.11.75).

Den sag kan vi ikke blive uenige med formanden om. For det at modtage løn betyder selvfølgelig ikke i sig selv noget som helst for en persons klassetilhørsforhold - industriarbejderen, overlægen, højesteretsdommeren og arbejdsgiverforeningens administrerende direktør modtager alle løn, men tilhører af den grund ikke den samme klasse. Det socialdemokratiske/borgerlige begreb 'lønmotager' har netop til formål at udviske forskellene og skellene mellem arbejderklassen og 'andre lønmotagere' - det er en del af 'vi-er-alle-i-samme-båd'-teorien.

Nu er der imidlertid blot det ved det, at dette ikke er årsagen til Benitos og KFMLs afstandtagen fra lønmotager-begrebet! Nøj, det "himmelråbende borgerlige" består iflg. KFML i at kalde en person, der arbejder for løn, for en lønmotager - og ikke for en løn-arbejder. KFML og Socialdemokratiet er såmænd enige om at udtvære forskellene indenfor den del af befolkningen, der ikke lige tilhører kapitalistklassen eller småborgerskabet.

Ganske vist er KFMLs begrundelse for at støtte lønmotager-teorien en anden end Socialdemokratiets - men det bliver teorien dog ikke rigtigere af! KFMLs begrundelse lyder, at eftersom alle, der arbejder for løn, har den samme økonomiske interesse i at sælge deres arbejdskraft så dyrt som muligt, så følger heraf, at de automatisk (eller 'objektivt', som KFML siger) også har den samme politiske interesse - nemlig at styrte kapitalismen og oprette proletarietets diktatur.

Nu vil vi skynde os at indskyde, at KFML trods alt opererer med nogle undtagelser - nærmere bestemt "højere embedsmænd og nogle direktører" (Kommunist nr. 2/76). Disse henfører KFML til borgerskabet, selv om de altså formelt set modtager løn. Men denne gruppe er i flg. KFML under alle omstændigheder ganske ubetydelig rent talnæssigt. I pjecen "Kort om KFML" (fra dec. -75) er det endda kun en del af disse "ledende funktionærer, bureaukrater og andre", der bør henføres direkte til kapitalistklassen. De er "overgangsfænomener", som er "placeret med benene i hver lejr", og de "udgør kun et ubetydeligt mindretal af befolkningen". Ja, nogle af dem er endda de "yderste frynser af arbejderklassen"! (s. 12)

"Med andre ord", konkluderer den nævnte pjece, "lønarbejderklassen udgør den overvejende del af befolkningen, og lønarbejderklassens langsigtede interesse består i at styrte kapitalens magt. Lønarbejderklassens mål er socialismen og kommunismen." (s. 12) "Den danske lønarbejderklasse har kun sine lænker at tabe". (s. 11).

Dette virkelighedsfjerne og umarxistiske nonsens har vundet en del genklang blandt studerende, pædagoger og andre grupper fra mellemagene, som åbenbart føler sig tiltrukket og smigret ved at blive betegnet som "arbejdere". At denne KFMLs loflen i teorien for disse lag modsvares af en taktik, der tilpasser sig deres vaklen og ustabilitet i klassekampen, og som i virkeligheden kommer til direkte at modarbejde selvsamme lags interesser, skal vi vende tilbage til senere i denne artikel.

Først vil vi påvise, at KFMLs 'lønmodtagerklasse' er en bemærkelsesværdig "nyskabelse" indenfor marxismen og den revolutionære arbejderbevægelse - eller rettere: at dette fænomen absolut intet har tilfælles med marxismen-leninismens klassebegreb, og at det aldrig har været anvendt eller anvendes af den internationale kommunistiske bevægelse.

KFMLs KLASSEDEFINITION - OG MARXISMENS

Vi læser i "Kort om KFML" (s. 11):

"Men hvad forstås da ved lønarbejderklasse? En lønarbejder er et menneske, som ikke besidder (eller disponerer) over produktionsmidler, og som er tvunget til at sælge sin arbejdskraft for at kunne eksistere".

Jaså. Men hvordan definerer nu marxismens klassikere begrebet 'klasse'?

5.

Marx og Engels slår gang på gang fast, at en grundlæggende faktor ved bestemmelsen af en gruppe menneskers klassetilhørsforhold er deres forhold til produktionsmidlerne - dvs. ejer de/råder de over produktionsmidler, eller gør de ikke? Altså et rent økonomisk (og juridisk) kriterium, baseret på ejendomsforholdene. Men herudover nævner de en række andre faktorer, først og fremmest af organisatorisk og politisk art:

Således nævnes det, bl.a. i Manifestet, at kapitalismens udvikling skaber stadigt bedre forudsætninger for, at proletariatet kan fremtræde som klasse, takket være deres rent fysiske samling i de større byer og i stadigt større industrier.

Også ensartede leveforhold betragter Marx og Engels som en faktor, der har betydning ved definitionen af en klasse. I Manifestet beskriver de, hvordan kapitalismens tekniske udvikling udjævner leve- og lønforhold indenfor den arbejdende klasse, og at netop dette øger proletariatets muligheder for at 'konstituere sig som klasse'.

Også den subjektive side, klassebevidstheden, tildeler Marx en væsentlig rolle. I "Filosofiens elendighed" hedder det således:

"Kapitalens herredømme har skabt en fælles situation, fælles interesser for denne masse (arbejderne - vor anm.). Således er denne masse allerede en klasse overfor kapitalen, men endnu ikke en klasse for sig selv. I den kamp, som vi nu har skildret i nogle af dens faser, finder denne masse sammen, konstituerer sig som klasse for sig selv. De interesser, som den forsvare, bliver klasseinteresser". (Rhodos 1974, s. 248).

Et andet eksempel på bevidsthedens og fornuftens rolle finder vi igen i Manifestet:

"... en del af bourgeoisiet /går/over til proletariatet, særlig en del af bourgeois-ideologerne, som har arbejdet sig frem til en teoretisk forståelse af hele den historiske bevægelse". (Tiden 1968, s. 25)

Videre er en ofte forekommende faktor hos Marx det organisatoriske arbejde for 'konstitueringen af en klasse':

"Arbejderne begynder med at danne sammenslutninger mod bourgeois'erne: de finder sammen for at forsvare arbejdslønnen. De stifter selv varige sammenslutninger /.../ Denne organisering af proletarerne som klasse og dermed som politisk parti..." (Manifestet, s. 23-24).

Og i "Louis Bonapartes attende brumaire" hedder det om småbønderne:

"For så vidt som der kun består en lokal sammenhæng mellem små-brugerne, og deres interesser ensartethed ikke skaber fællesskab, en national forbindelse og en politisk organisation blandt dem, er de ingen klasse. De er derfor ude af stand til at gøre deres klasseinteresser gældende i deres eget navn". (Udvalgte Værker, Tiden 1971, s. 327).

Marx betragter altså graden af organisation blandt de mulige medlemmer af en klasse som en central faktor.

Lenins velkendte definition af begrebet 'klasse' er helt på linie med Marx' og Engels':

"Klasser kalder man store menneskegrupper, der adskiller sig ved deres placering i den samfundsmæssige produktions historisk bestemte system, ved deres forhold til produktionsmidlerne (hvad der i hovedsagen er nedfældet og udformet i love), ved deres rolle i den samfundsmæssige organisering af arbejdet, og følgelig ved de måder, hvorpå de får, og det omfang, hvori de får part af samfundsrigdommen, som tilfalder dem. Klasser, det er menneskegrupper, af hvilke den ene kan tilegne sig den andens arbejde, i kraft af deres placering i den givne økonomiske samfundsstruktur". (Udvalgte Værker, Bd.10, s. 244).

I stedet for en enkel tommelfingerregel (som KFMLs: ejer man produktionsmidler, eller gør man ikke?) opregner Lenin, ligesom Marx og Engels, en hel række faktorer, som man må tage hensyn til i klasseanalysen. Især lægger vi mærke til, at der indgår omfanget af den del af samfundsrigdommen, der tilfalder dem - altså indtægten (og formuens) størrelse.

Også Mao Tsetung betragter forholdet til produktionsmidlerne, altså det økonomiske kriterium, som grundlæggende, man ikke tilstrækkeligt for at fastslå en gruppe menneskers klassemæssige placering:

"For at skelne virkelige venner fra virkelige fjender må vi foretage en almindelig analyse af de forskellige klassers økonomiske status i det kinesiske samfund og af deres respektive holdninger over for revolutionen". (Analyse af klasserne i det kinesiske samfund, Selected Works, bd.1, s. 13 - vor understr.)

Mao tildeler altså ligesom Marx det subjektive element en væsentlig rolle. I det citerede værk opregner Mao fem klasser i det kinesiske samfund:

7.

- 1) Godsejerklassen og kompradorborgerskabet. Står helt på imperialisternes side og er helt igennem kontrarevolutionære, repræsenterer "de mest tilbagestående og reaktionære produktionsforhold".
- 2) Mellemborgerskabet. Det repræsenterer de kapitalistiske produktionsforhold, og det presses mellem imperialisterne/krigsherrerne på den ene side og proletariatet på den anden side.
- 3) Småborgerskabet. "Til dette hører kategorier som bønder med egen jord, ejere af håndværksvirksomheder, de lavere lag af intellektuelle - studenter, lærere i mellem- og grundskolerne, små embedsmænd, lavere kontorfunktionærer, advokater i mindre stillinger og småhandlere", skriver Mao.
- 4) Halvproletariatet. Hertil henregner Mao det overvejende flertal af de halvforpagtende bønder, de fattige bønder, småhåndværkerne, butiksekspedienter og gadesælgere.
- 5) Proletariatet. Om dette skriver Mao: "Det moderne industriproletariat i Kina omfatter ca. to millioner /.../. Disse arbejdere fordeles sig på fem brancher - jernbanen, minedriften, skibsfarten, tekstilindustrien og skibsbygningen. /.../ Talmæssigt er industriproletariatet altså ikke særlig stærkt, men det repræsenterer de nye produktivkræfter og udgør den mest fremskredne klasse i det moderne Kina".

Og Mao konkluderer sin klasseanalyse: "Industriproletariatet er den ledende kraft i vor revolution. Hele halvproletariatet og småborgerskabet er vore nærmeste venner. Højrefløjen af det vaklende mellemborgerskab kan blive vor fjende - mens venstrefløjen derimod kan blive vor ven."

Det er krystalklart, at til proletariatet regner Mao kun industriarbejderne. Og det er lige så klart, at bortset fra de selvstændige bønder og håndværkere, ville alle de grupper, Mao placerer under småborgerskabet (og til dels halvproletariatet) i KFMLs "klasseanalyse" ryge ind under arbejderklassen!

Denne gennemgang af klassikernes definition af begrebet 'klasse' har altså afsløret, at KFMLs eneafgørende kriterium: om man ejer (disponerer over) produktionsmidler eller ej, overhovedet ikke stemmer overens med marxismens. Og vi så et konkret eksempel på, hvordan marxismens (her Maos) og KFMLs forskellige klassedefinition fører til vidt forskellige klasseanalyser.

I øvrigt har KFMLs klasseanalyse endnu en ejendommelighed: Småbor-gerskabet eksisterer så godt som ikke mere'. Klassen får ganske vist en nødtørftig omtale i mere teoretiske fremstillinger (således også i "Kort om KFML"), men i praksis bliver det helt væk, som f.eks. i beskrivelsen af fiskerikrisen, I "Kommunist" nr. 1/76 betragtes de, der ejer kutterne, men som selv fisker samtidig, som redere, slet og ret. Men disse kutterejere er netop småborgere i marxistisk forstand, idet de både arbejder og ejer produktionsmidler - med deraf følgende politisk vaklen. Det ser KFML ikke: Disse småborgere er blot 'arbejdsgivere', som står overfor partsfiskerne 'fiskerproletariatet' ("Kommunist" nr. 1/76, s. 7). KFML ser i praksis kun to klasser: Kapitalister og lønarbejdere.

/SE INDFØJET AFSNIT S. 20/

I "Taktiske retningslinier", vedtaget på Kominterns 3. Verdenskongres i 1921, hedder afsnit IX "Forholdet til de halvproletariske befolkningslag". Vi citerer herfra:

"I Vesteuropa findes der ingen anden stor klasse, som ved siden af proletariatet kan blive en udslagsgivende faktor for verdensrevolutionen /.../. Også i Vesteuropa presses store grupper af bondebefolkningen, store dele af byernes småborgere og de brede lag af den såkaldte nye middelklasse, ned i stadig mere uudholdelige leveforhold. /.../ Imperialismens bankerot i de besejrede lande, pacifismens og social-reformismens bankerot i de sejrende lande, driver en del af disse mellemlag dels over i den åbne kontrarevolution, dels ind i revolutionens lejr. Det kommunistiske parti er forpligtet til hele tiden at rette sin opmærksomhed på disse befolkningslag. /.../ Erobringen af en mere eller mindre omfangsrig kreds af handels- og tekniske tjenestemænd, lavere og højere funktionærer og de intellektuelle vil lette det proletariske diktatur i overgangstiden fra kapitalisme til kommunisme /.../ Ved at erobre disse befolkningslag vil man bringe splittelse indenfor fjendens rækker og gennembryde proletariatets isolering i den offentlige mening. De kommunistiske partier må på det nøjeste følge gæringen blandt de småborgerlige befolkningslag og udnytte den på hensigtsmæssig måde, selv om disse ikke er frigjort for småborgerlige illusioner. Partiet skal føre de af de intellektuelle og funktionærer, som er befriet for disse illusioner, ind på den proletariske front og udnytte dem til at organisere de gærende småborgerlige masser."

Dette forhold, at store dele af de intellektuelles og tjenestemændenes levevilkår og arbejdsforhold forringes under statsmonopolkapitalismen, eksisterede altså allerede på Lenins tid, i Kominterns første år. Men

denne udvikling, som også KFML redegør for f.eks. i artiklen "Studenternes samfundsmæssige placering" (RUC-extra-nr. af Kommunist, maj -76): at "det akademiske arbejde proletariseres" - det fik allerede ikke Lenin og Komintern til at revidere marxismens klassesdefinitioner og i stedet for arbejderklasse, småborgerskab og mellem-lag at tale om een stor, udflydende og altomfattende 'lønarbejderklasse' (eller blot 'arbejderklasse' - KFML bruger disse to ord helt i flæng).

Men det er altså netop, hvad KFML gør. "Hovedparten af studenterne i dag tilhører arbejderklassen, fordi de vil være henvist til at sælge deres arbejdskraft", skriver KFML i nævnte RUC-extra. Det betyder "en udvidelse af arbejderklassens sociale sammensætning" (ja, mon ikke!), og "studenternes inddragelse som et højt uddannet lag af arbejderklassen".

INSPIRATION FRA DEN MODERNE REVISIONISME

Dette afsindige vås er i virkeligheden intet andet end en variant af den moderne DKP-revisionismes "anti-monopolistiske folkefællesskab". Denne teori går som bekendt ud på, at under den statsmonopolistiske kapitalisme udviskes alle interesse modsætninger indenfor det altovervejende flertal af befolkningen, idet de få, store monopolars interesser går på tværs af det store befolkningsflertals. Dette åbner, siger revisionisterne, mulighederne for en "anti-monopolistisk front". I denne front forsvinder arbejderklassens ledende rolle lige så stille, i praksis fører det til arbejderklassens underordning under de vaklende mellem-lag (eller de 'gærende småborgerlige masser', som Komintern udtrykte det).

Det blev f.eks. klart illustreret, da arbejderklassen under maj-strejkerne i -74 var i bevægelse og mange krævede og forventede generalstrejke. Men DKP gik imod dette og undskyldte sig bagefter med, at "funktionærer, tjenestemand og ingeniører" ikke var modne til det (Jan Andersen i Tiden nr. 4/74).

Hvordan KFML i praksis tilsidesætter arbejderklassens ledende rolle takket være sin revisionistisk inspirerede klasseanalyse, skal vi senere vende tilbage til. Men vi vil ikke her undlade at minde KFML om et af deres 'lig i lasten': I den iøvrigt nærmest selvpineriske pjece "Omkring nedlæggelsen af MLE (nov. -75) er en af de få ting, de forhenværende MLE'ere ikke gør deres skriftemål for overfor KFML, deres klasseanalyse. Denne havde, som det vil erindres, en påfaldende lighed med den moderne revisionismes, idet hovedmodsatningen i dagens Danmark sagdes at gå mellem 'folket og monopolkapitalen'.

Kan det mon tænkes, at de ellers så bodfærdige MLE'ere glemte at få dette med i deres selvopgør? Eller kan KFMLs manglende efterlysning af en MLE'sk selvkritik på dette punkt tages som udtryk for, at KFML ikke er særlig uenig i teorien om 'folket-mod-monopolkapitalen' (der som bekendt blev opfundet af N. Krustjov)? Et svar forekommer rimeligt!

EN ALBANSK KOMMENTAR

Studerne tilhører altså lønarbejderklassen, siger KFML. At det i sig selv strider mod KFMLs definition af en lønarbejder som en, der er tvunget til at sælge sin arbejdskraft, distraherer åbenbart ikke KFML'erne (studerlønningen er som bekendt ikke indført endnu) - men lad det nu ligge. Lad os i stedet se lidt på en artikel, skrevet af Foto Cami, medlem af Albaniens Arbejdets Partis (AAP) Centralkomite. Artiklen hedder "Arbejderklassen og dens verdenshistoriske opgave", og er udgivet på dansk af Venskabsforeningen Danmark-Albien. Vi læser på s. 10:

"Klassekampen omfatter foruden arbejderklassen også andre brede lag af befolkningen: bønder, kontor- og butikspersonale, offentligt ansatte, progressive intellektuelle, kvinder og særligt skoleungdommen". (Vore understr.)

Men alle disse lag henregner KFML til arbejderklassen.

I "Kort om KFML" hedder det (s. 11):

"Udover industriarbejderne, der er kernen og den ledende i arbejderklassen (det samme siger DKP, når de skal undskylde deres lønmodtager-teori, vor anm.), er der et voksende antal arbejdere indenfor 'servicefagene': transportarbejdere, handelsarbejdere, kontorarbejdere m.v. Endvidere findes der et voksende antal lønarbejdere indenfor social- og undervisningssektoren: sygeplejesker, hospitalspersonale iøvrigt, pædagoger, lærere m.v."

Specielt hvad angår studenterne (og altså de kommende akademikere), lærere o.lign. siger Foto Cami:

"Intelligensiaen er et lag, der befinder sig imellem samfundets forskellige klasser." (S. 15).

Men KFML siger hånligt: "At tale om et 'mellemlag' /.../ som noget, der ligger 'imellem' klasserne, er snak." (Kommunist nr. 2/76).

11.

Men selv om KFML altså mener, at det er "snak" at tale om mellem-lag, så må de finde sig i, at AAP 'snakker' om dem - ja, KFML må endog finde sig i, at den første, der gjorde det, var ingen ringere end Karl Marx.

MARX OM MELLEMLAGENE

I imperialismens epoke sker der i de højt udviklede kapitalistiske lande en enorm udvidelse af statsapparatet og dets aktiviteter. Dels en oprustning af det egentlige voldsapparat (hær, politi, domstole), dels en styrkelse af det ideologiske arsenal af radio, TV, film, underholdningsindustri osv. Videre udbygges den statslige og kommunale forvaltning, socialvæsenet, kreditsystemet, forskellige servicevirksomheder m.v.

Grundlaget for den voldsomme udvidelse af disse uproduktive sektorer af samfundsøkonomien er væksten i den samlede profitmasse. Denne vækst skyldes igen den tekniske udvikling og automationen indenfor produktionen, Borgerskabet får mulighed for at afsætte stadig større dele af den voksende merværdi, som de produktive arbejdere skaber, til aflønning af de ansatte i den uproduktive sektor.

Allerede Marx så klart denne udviklingstendens i kapitalismen. I "Teorier om merværdien" behandler Marx bl.a. den engelske borgerlige økonom Malthus' teori om nødvendigheden af et stadig større uproduktivt forbrug:

"... hans største håb - som han selv betegner som mere eller mindre utopisk - er, at middelklassen vokser i størrelse, og at proletariatet (det arbejdende) udgør en forholdsvis stadig mindre del af den samlede befolkning (også selv om den vokser absolut). Dette er virkelig det borgerlige samfunds retning." (Theorien über den Mehrwehrt, III, s. 57. Vor understr.)

"Denne fremadskridende forvandling af en del af arbejderne til tjenestefolk er i sandhed et smukt fremtidsperspektiv. For arbejderne er det en lige så ringe trøst, at der som følge af nettoproduktets vækst åbner sig stadigt flere sfærer for uproduktive arbejdere, der lever på hans produkt, og hvis interesse i hans udbytning mere eller mindre falder sammen med de direkte udbytende klassers." (samme, s. 573)

Marx polemiserer også mod en anden borgerlig økonom, Ricardo, som det 'bekymrede' at se, at den voksende maskinelle produktion indebar en tendens til at gøre arbejderne overflødig:

"Hvad han glemmer at fremhæve er formeringen af de mellemste klasser, der står mellem arbejderen på den ene side og kapitalist og agrarkapitalist på den anden side. Disse klasser står i midten, ernærer sig for det meste direkte af revenue, hviler som en byrde på den arbejdende basis og forøger den sociale magt og sikkerhed for 'de øverste titusind'." (samme, s. 573. Vore undrstr.) (NOTE: Revenue er den del af merværdien, som kapitalisten 'aflønner' sig selv og andre med).

HVEM HØRER TIL ARBEJDERKLASSEN?

Men hvordan afgrænser vi da arbejderklassen fra mellemlagene? - Foto Cami citerer Engels for følgende: "Ved proletar i økonomisk betydning - sagde Karl Marx - skal man alene forstå den lønarbejder, som producerer og forøger kapital."

Med andre ord: Kun de, der udfører produktivt arbejde, dvs. producerer merværdi, kapital, tilhører arbejderklassen - i økonomisk betydning, som Engels siger. Dette sidste er ikke uvæsentligt. For som vi så under gennemgangen af klassikernes klassesdefinition, er der også andre kriterier end de rent økonomiske, der spiller ind, selv om det økonomiske naturligvis er det grundlæggende.

Sagen er den, at man kan udføre produktivt arbejde uden at tilhøre arbejderklassen, og omvendt kan man være uproduktiv, men udbyttet og have leve- og arbejdsforhold, der på det nærmeste er identiske med industriarbejderens, således at man må henregnes direkte til arbejderklassen.

Lad os tage det sidste først. Det "kommercielle proletariat", som Marx og Engels ofte taler om, dvs. de ansatte i handelssektoren (butikfolk, kontorister) skaber ikke merværdi, men de er alligevel udbyttede, for så vidt som de udfører ubetalt merarbejde (gennem realiseringen af den allerede skabte merværdi).

Marx forudsagde også, hvordan arbejdet for de handelsansatte under kapitalismen bliver stadig mere monotont og ukvalificeret, lønnen presses ned og udjævnes på samme lave niveau, og de udsættes i samme grad for arbejdsløshed. Massen af de handelsansatte tilhører idag de laveste lag af de uproduktive mellemlag, og nogle må sikkert regnes direkte til arbejderklassen. Det er da også blandt netop denne gruppe, vi i den senere tid har set en række militante arbejdskampe - f.eks. Føtex og Skjold Burne.

Alt dette vil KFML formentlig være enig i i store træk. Men netop fordi KFML afviser det marxistiske mellemlags-begreb og i stedet har indført den unarxistiske 'lønmotagerklasse' bliver det umuligt for dem at skelne og foretage en konkret vurdering af hver enkelt hovedgruppe indenfor de uproduktive lønarbejdere - en vurdering "af deres respektive holdninger over for revolutionen", for at tale med Mao Tsetung. Kun på den måde kan man nemlig opfylde det egentlige mål med en klasseanalyse: at "skelne de virkelige venner fra de virkelige fjender" (Mao).

Det er KFML helt ude af stand til. Hvis vi går videre i den uproduktive sektor, til det egentlige statsapparat, forvaltningen, voldsorganerne (politi osv.), undervisningsvæsen, social- og sundhedssektoren osv. - ja overalt ser KFML kun 'uproduktive, men udbyttede lønarbejdere, der udfører ubetalt merarbejde'. Selv om det for de flestes vedkommende er rigtigt i snæver økonomisk forstand - ja, så er det klart at ser man på helheden i deres position og funktion i det kapitalistiske samfund, så udfører mange af dem ideologiske funktioner i borgerskabets tjeneste. Det gælder f.eks. i hele undervisningssektoren, socialforvaltningen, massemedierne osv.

For slet ikke at tale om den administrative, arbejdsledende og direkte undertrykkende sektor indenfor stat og kommuner (politi, militær, embedsmandkorps osv. osv.). Deres materielle vilkår, sociale forbindelser, individuelle arbejdsbetingelser, karrieremuligheder, ansættelsesforhold m.m. adskiller dem radikalt fra arbejderklassen.

Alle de her nævnte grupper (bortset fra politibetjentene) tilhører de højere dele af mellemlagene - det er fortrinsvis de borgerlige partiers (og tildels socialdemokratiets) vælgerkorps. De har mere end deres lænker at tabe!!

Andre grupper, såsom lavere teknisk personale, sekretærer, postbude, EDB-operatører, serverings- og rengøringspersonale m.fl. er også uproduktive, som for de flestes vedkommende udfører ubetalt merarbejde. Men til forskel fra de førnævnte grupper er deres arbejdssituation rutinemæssig, monoton og ukvalificeret - og "den part af samfundsrigdommen, der tilfalder dem" (jvf. Lenin), er i modsætning til de førnævntes såre beskeden. Disse grupper tilhører enten direkte arbejderklassen, eller står dem meget nær - kunne betegnes som et 'halvproletariat'.

Men som nævnt kan man også være produktiv og udbyttet, og alligevel ikke tilhøre arbejderklassen. Vi tænker her bl.a. på den tek-

nikerstab, som mange store virksomheder idag har ansat til at udtænke, tegne og konstruere nye produkter. Disse er uden tvivl produktive og udbyttede af kapitalen, men p.gr.a. deres arbejdsforhold, lønniveau, sociale forbindelser m.v. kan de ikke generelt henregnes til arbejderklassen.

For at opsummere: Det står klart, at grænsen mellem arbejderklassen og de laveste mellemlag på ingen måde er klar og knivskarp. Kun en konkret analyse af hver enkelt gruppe kan afgøre, hvor den hører til - og her er det fuldstændig utilstrækkeligt kun at se på den økonomiske side (besiddelsesløs, tvunget til at sælge sin arbejdskraft), som KFML gør. Marxister ser tværtimod på helheden - dvs. desuden på rollen i arbejdets samfundsmæssige organisering (også politisk og ideologisk), hvor stor en del af den samfundsmæssige rigdom, gruppen råder over, og på hvilken måde den modtager den.

KFMLS KLASSEANALYSE I PRAKSIS

Hvordan udmønter KFMLS klasseanalyse sig så i den praktiske politik? Tidsskriftet "Socialisten" (nr. 29, maj -76) giver et par eksempler på dette fra de højere læreanstalter:

På Arkitektskolen i København har KFML besluttet at boykotte de styrende organer, fordi de er "klassemsamarbejdsorganer" - hvilket vil sige, iflg. KFML, at monopolkapitalens repræsentanter (rektor, professorer, enkelte borgerlige studenter) samarbejder med 'arbejderklassens' repræsentanter - nemlig "flertallet af TAP'ere, lærere og studerende", eftersom disse udfra deres nuværende eller kommende stilling som (løn)arbejdere har samme 'objektive' interesse i at bekæmpe den borgerlige stats overgreb.

KFMLS boykot-linie af de parlamentariske organer på Arkitektskolen, som altså udspringer af KFMLS 'lønmodtagerklasse-teori', er i bund og grund sekterisk, idet de styrende organer, iflg. "Socialisten", i den nuværende situation har kunnet og kan udnyttes taktisk af de progressive kræfter på skolen til at afværge de mest reaktionære overgreb.

Altså et eksempel på, at KFMLS højreopportunistiske klasseanalyse fører til en 'venstre'sekterisk praksis - som igen kun gavner de borgerlige, og dermed skader de studerendes interesser.

Det andet eksempel er hentet fra Historisk Institut på Kbh.s Universitet. KFML har her vendt sig imod, at studenterne på instituttet

har søgt at blive af med nogle reaktionære lærere, hvis undervisning ingen følger. KFML mener nemlig ikke, at det er studenternes opgave at være 'arbejdsgivere' ved at beskæftige sig med ansættelse/afskedigelse af lærere. KFML mener, at det er forkert at "skalte og valte med arbejdskraften i disse arbejdsløshedstider", og at det er forargeligt at gøre de nævnte læreres ansættelse usikker ved at kræve, at nytten af deres undervisning tages op til nyvurdering hvert 3. år. De er jo osse lønarbejdere - - og har derfor iflg. KFML 'objektivt' sammenfaldende interesser med studenterne (som jo også er lønarbejdere!) - og så er det ligegyldigt, om de pågældende læreres undervisning betyder, at studenterne fyldes med sortborgerlig ideologi!

Igen ser vi altså, at KFMLs klasseanalyse, anvendt i praksis, betyder, at KFML kommer til at modarbejde interesserne hos de mennesker, de ellers lefler sådan for - de uddannelsessøgende og lignende lag.

FORKERT KLASSEANALYSE FØRER TIL FORKERT POLITIK

Den praktiske betydning af KFMLs forkerte klasseanalyse er tre-dobbelt.

For det første betyder den, at arbejderklassens ledende rolle fornægtes, politisk såvel som organisatorisk. Om intelligensiaens rolle skriver Foto Cami i den førnævnte artikel:

"Den progressive del af intelligensiaen må, hvis den vil spille sin rolle og yde sit bidrag til den revolutionære bevægelse, smelte sammen med det arbejdende folks brede masser, indlemme sig i revolutionens hovedstrøm, og anerkende sin placering under proletariats og dets marxistisk-leninistiske partis lederskab".

Idag betyder dette bl.a., at den kommunistiske organisation stiller strenge krav til de intellektuelle, som gøres til medlemmer. Og det betyder, at man giver arbejderne i organisationen de bedste muligheder for at indtage ledende poster, og især de steder, hvor propagandaen og agitationen skal udformes.

Et klart flertal af arbejdere (ikke 'arbejdere' i KFML'sk forstand, naturligvis!) i organisationen skal altid tilstræbes, og især i de ledende organer. Foto Cami minder om bolsjevikernes standpunkt:

"Lenin plejede at sige, at han ville foretrække, at partikomiteerne havde 8 arbejdere for hver 2 intellektuelle." (samme, s. 33).

Samtlige venstrefløjsorganisationer i Danmark idag har teoretisk mulighed for arbejderflertal i deres ledende organer og alligevel praktiseres det os bekendt ikke hos andre organisationer end KAm-1. Naturligvis skal de ledende poster besættes primært udfra politiske kvalifikationer, men specielt

idag, hvor den revolutionære bevægelse har så ringe indflydelse i arbejderklassen, er det af særlig betydning at det sikres, at agitationen og propagandaen udformes på en sådan måde, at den i første række henvender sig til arbejderklassen.

For det andet passer KFMLs forkerte klasseanalyse som hånd i handske til KFMLs sekteriske politik. KFML lefler for studenter, pædagoger, lærere m.v. ved at indrullere dem i 'arbejderklassen'. For er der andre lag i samfundet, hvor KFMLs radikalistiske afvisning af nødvendige kompromisser og af enhedsfrontens politik kan vinde genklang for alvor - end netop hos 'intelligensiaen'? Vi citerer igen fra Foto Camis artikel:

"Ved selve sin klassemæssige og sociale position, ved dens arbejdes karakter og betingelser, er intelligensiaen, som Lenin sagde, karakteriseret ved sin individualisme, ved sin uvilje mod disciplin og organisation, ved sin ustabilitet og politiske vaklen, ved sammenblandingen af modsatte synspunkter og principper, ved sin åbenlyse intellektuelle nedladdenhed og arrogance og uduelighed til korrekt handling, osv."

Nej, det er kun blandt disse lag, man kan vinde fremgang med f.eks. en valgboykotlinie i en situation som den nuværende, hvor et folketingsflertal gennemfører det ene reaktionære angreb efter det andet mod det arbejdsende folk. Og kun blandt 'intelligensiaen' kan man blive populær ved at latterliggøre kampen for en arbejderregering i denne situation som det eneste realistiske politiske alternativ til nedskæringsbandens hærgen. Kun blandt sådanne lag føles nødvendigheden af at skabe enhed i kampen mod f.eks. den forestående indkomstpolitiske løsning ikke i samme grad påtrængende som hos arbejderklassen. Ønsket og kravet om enhed på konkrete, dagligdags sager føler arbejderne i deres hverdag - og oplever også de nødvendige kompromisser, som den daglige kamp afføder.

Alt dette oplever de intellektuelle mellemlag langt fra i samme omfang og med samme styrke. Det er ikke en anklage mod de intellektuelle - årsagen skal findes i disse lags objektive, samfundsmæssige stilling, sådan som Foto Cami beskriver den.

Men det er en anklage mod dem, der tilrettelægger en politik, som udgiver sig for at tjene arbejderklassen, men som i virkeligheden blot svækker og splitter ved at afvise den nødvendige enhed og de nødvendige kompromisser. En politik, der lægges af netop folk i disse mellemlag. Hvilket igen understrøger nødvendigheden af arbejderklassens ledende rolle og arbejdermajoritet også organisatorisk.

Endelig for det tredje fører 'lønmodtagerklasse-teorien', som vi har set det, uundgåeligt KFML ud i en modsætning til de lag, hvis interesser de

17.

hævder at kæmpe for. Årsagen er den enkle, at KFML ikke kan skelne de virkelige venner fra de virkelige fjender.

Og den logiske konsekvens af KFMLs fablen om "det objektive interessefællesskab i den samlede lønarbejderklasse" (RUC-extra-nr. af Kommunist) bliver jo, at arbejderklassen helhjertet skal støtte f.eks. politibetjentene eller advokatfuldmægtigene eller universitetslektorerne, når de kræver mere i løn eller bedre arbejdsbetingelser.

Hvilket da også præcis var, hvad vi oplevede i Sverige i 1970-71, da KFMLs derværende broderorganisation uden forbehold støttede den svenske akademikerorganisations strejke, og således bakkede op om endnu højere lønninger til professorer, præster, dommere m.v. Også det svenske politis krav om højere løn og bedre arbejdsforhold i 1970 fik det svenske KFMLs støtte.

Mener KFML i Danmark, at en sådan linie var og er korrekt for en kommunistisk organisation??

Ved at afvise enhedsfrontens politik afviser KFML også at kæmpe konsekvent for både arbejderklassen og for dens forbundsfæller i mellemklasserne.

Enhedsfrontens politik er selvsagt ikke forbeholdt arbejderklassen i dens kamp mod kapitalen. I de uddannelsessøgendes kamp mod nedskæringspartiernes overgreb, i pædagogernes kamp mod angrebet på daginstitutionerne, i lejernes kamp mod huslejeinflationen - på alle de områder, hvor der idag føres kamp mod kapitalens og dens regerings krisepolitik - her gælder det, at enhedsfrontens politik er det mest effektive, ja, det eneste kampvåben, der virkelig kan skabe organisatorisk enhed blandt de arbejdende masser, og dermed gøre kampen målrettet, samordnet og slagkraftig, idet den samtidig i praksis vil afsløre de reformistiske og revisionistiske lederes forsøg på at aflede og sabotere kampen.

PV

EFTERSKRIFT

Efter færdiggørelsen af manuskriptet til ovenstående artikel har vi fået nr. 6 af "Kommunistisk Tidsskrift" i hænde. Det indeholder bl.a. en artikel med titlen "Klasseanalysens teoretiske grundlag".

Artiklen indeholder imidlertid ikke noget afgørende nyt i forhold til tidligere KFML-fremstillinger; blot er 'lønmodtagerklasse'-teorien her forsøgt mere "teoretisk" underbygget overfor dens forskellige modstandere.

Vi vil derfor nøjes med her kort at tage to punkter i KT-artiklen op, som direkte har forbindelse med vigtige ting, der er berørt i vor ovenstående artikel.

Det ene drejer sig om Lenins kendte klassedefinition (se citatet s. 6 ovenfor), som KFML her også hævder at arbejde udfra (KT/6, s. 22). En dristig påstand! For enhver, der kan læse indenad, er det jo klart, at Lenin opererer med et sæt af faktorer, kriterier, ved bestemmelsen af en menneskegruppes klassetilhørsforhold. Indholdet i Lenins klassedefinition repeterer vi kort: Klasser er store menneskegrupper, der adskiller sig fra hinanden ved: 1) deres placering i den samfundsmæssige produktions historisk bestemte system;

2) deres forhold til produktionsmidlerne;

3) deres rolle i den samfundsmæssige organisering af arbejdet;

4) de måder, de får deres andel af samfundsrigdommen på;

5) det omfang, af samfundsrigdommen, de får (andelens størrelse).

Altså fem faktorer, som iflg. Lenin adskiller menneskegrupper fra hinanden i klasser, men hvor rækkefølgen ikke er tilfældig: de to første er de vigtigste, og de tre øvrige er mere eller mindre underordnet disse.

Men hvad gør KFML? De ser UDELUKKENDE på een ting: forholdet til produktionsmidlerne. At forene dette med Lenins definition lader sig naturligvis ikke gøre. Men KT-artiklen forsøger at bortforklare modsætningen ved at påstå, at de, der afviser KFMLs klasseanalyse, "forvansker" Lenin-citatet derhen, at Lenin skulle tale om "enkeltpersoners arbejdsfunktioner" i stedet for om klassernes rolle i produktionen:

"Imidlertid laves der ofte hundekunster med udtrykket "deres rolle i den samfundsmæssige organisering af arbejdet...". Dette udtryk forvanskes ofte derhen, at det angiveligt skulle dreje sig om, hvorvidt enkeltpersoner er placeret som ledere eller ikke-ledere m.v. Det er fup, for der står jo klart og tydeligt, at det er klassernes rolle i den samfundsmæssige produktion og ikke denne eller hin enkeltperson eller disse eller hine enkeltpersoners arbejdsfunktion!" (s. 22)

Men ingen af delene er tilfældet. Det er KFML, der står for hundekunsterne

og fuppen! Lenin definerer selvfølgelig ikke klasser som.. klasser, sådan som KFML faktisk skriver, men han taler så sandelig heller ikke om 'enkeltpersoner' - men netop om "store menneskegrupper, der adskiller sig" fra hinanden på de nævnte fem punkter.

Men det er klart, at KFML piskes til at lave et sådant klodset taskenspil-
leregreb. For KFML afviser jo fnysende at "splitte lønarbejderklassen op" på grundlag af faktorer, som ligger udenfor forholdet til produktionsmidlerne. For KFML er (løn)arbejderklassen "een, hel og udelelig". Når marxister derfor taler om mellemlag, er KFML nødt til som strudsen at stikke hovedet i busken.

Det andet punkt, vi vil tage op, er KT-artiklens omtale af Mao Tsetungs klasseanalyse fra 1926. Som vi så, førte Maos marxistisk-leninistiske klassedefinition (herunder det subjektive elements betydning) og KFMLs vulgær-materialistiske klassedefinition til vidt forskellige resultater. KFML munter sig i KT-artiklen over, at Mao Tsetung i 1926 på grundlag af sin konkrete analyse af den kinesiske lærerstand, kontorpersonale m.m., placerer dem i småborgerskabet - en analyse, som Mao fastholder også i 1939, da han, i "Den kinesiske revolution og Kinas Kommunistiske Parti" skriver, at "de intellektuelle og den studerende ungdom" tilhører småborgerskabet p.gr.a. "deres sociale oprindelse, deres levevilkår og politiske synsmåde." (Vor understr.)

KFML kan naturligvis ikke komme uden om, at der her er alvorlige uoverensstemmelser mellem Maos og KFMLs klasseopfattelse. Så hoverer KFML over, at "Mao selv ændrede opfattelse af, hvad proletariatet er" fra 1926 til 1939, idet han i -39 også indregnede butiksarbejdere og landarbejdere under proletariatet (og altså ikke længere kun industriarbejderne). Men dette må dog siges at være en nok så beskeden ændring, idet Mao i -26 regnede de to nævnte grupper til halvproletariatet - en klasse, som i -39 ikke længere findes i Maos klasseanalyse af det kinesiske samfund (eller rettere: Mao har slået proletariatet og halvproletariatet sammen).

Men så hæver vor KT-artikel-forfatter på bedste skolemestermaner pegefingeren (s. 28): "Hvad kan vi lære heraf? Vi kan lære, at klassikerne kan tage fejl og modsige sig selv." (KTs understregning).

Så langt er KFML kommet ud! Når deres borgerlige lønmodtagerteori konfronteres med et konkret eksempel på en videnskabelig klasseanalyse (her af den største nulevende marxist-leninist, Mao Tsetung) - ja, så tvinges KFML til åbent at tage afstand fra marxismen - under dække af "klassikernes fejltagelser". Formand Benito lagde som bekendt for med denne teknik for nogen tid siden, da han på et offentligt møde i Odense udtalte, at Lenin "tog fejl",

da han opfordrede de engelske kommunister til at stemme på Labour-partiet.

Vi ser med spænding frem til KFMLs svar på ovenstående kritik af deres klasseanalyse. Med 'klassikerne-tog-fejl'-teknikken må vi kunne vente os en sønderlemmende kritik fra de viise KFML-lederes side af Marx', Engels', Lenins, Kominterns, Maos og AAP's CK's klassedefinitioner.

Eller tør man håbe på, at KFML omsider vil bringe sin klasseanalyse ind på marxismen-leninismens grundlag?

PV

/NEDENSTÅENDE AFSNIT INDFØJES S. 8:/

KOMINTERNES KLASSEANALYSE

Nu vil en og anden KFML'er muligvis indvende, at KFMLs klasseanalyse baserer sig på en konkret undersøgelse af det højtudviklede kapitalistiske (danske) samfund, og ikke på forholdene i Frankrig, Rusland eller Kina for mange år siden. Megel vel, så lad os se på, hvordan marxister betragter klasseforholdene i de højtudviklede imperialistiske lande i Vesteuropa.

RIDS AF KFMLs HISTORIE - EN ØRKENVANDRING I OPPORTUNISME

Som et bidrag til den kommende partiudråbelse i efteråret vil vi fra KAm-ls side gerne bidrage med en artikel der kaster lidt lys over den udvikling som KFML har gennemgået siden sin start, og vi vil også kaste et blik på de fremtidige udsigter, der tegner sig for det kommende Kommunistiske arbejderparti.

Den foreløbige historie tegner sig i to klart adskilte etapper, og med partiudråbelsen tager man sandsynligvis fat på en tredje periode.

I den første periode er det højreopportunismen, der er bestemmende. Den går fra starten til bruddet med MLE. I denne periode lægger man sig fast på to grundlæggende linier, som man ukritisk overtager fra SF & DKP. Det drejer sig om klasseanalysen og den faglige linie. Det er teorien om lønarbejderklassen og teorien om, at fagforeningerne kan generobres. Den førstnævnte teori behandles andetsteds i dette nr., mens vi ved en anden lejlighed skal kikke nærmere på profetien om at fagforeningerne kan generobres.

Da MLE bryder ud sker det uden de store politiske sværds slag. Som man vil huske, forlod MLE KFML med en bemærkning om, at man nu ville til at praktisere den politiske linie, og at dette skulle være den væsentlige modsætning i denne kamp.

Efter dette brud begynder KFML at ændre karakter, og venstreopportunismen begynder at styrke sig, og omkring maj -74 er den blevet hovedsiden. Dette viser den linie, man lagde under de så berømmelige Maj-strejker, hvor man bekæmpede massernes parole: Ud med Hartling, og i stedet forfægtede det synspunkt, at det var DKP og SF der var hovedfjenden, og ikke Hartling. Mens masserne prøvede at vælte regeringen, så prøvede KFML at afblæse kampen, fordi Formandsinitiativet havde ledelsen.

Den aktuelle nedskæringsbuket fra Hartling var blot dråben, der fik bageret til at flyde over, og masserne havde indset, at det ikke var nok at få dette aktuelle forlig taget af bordet, men at der skulle en alvorlig forskrækkelse til, en politisk krise, en væltet regering, for at holde borgerskabet i skak.

Bortset fra MLE, var der ingen af venstrefløjens smågrupper, der dengang rigtigt forstod hvad der foregik, men de fleste har siden da besindet sig, og har indset, at Maj-strejkerne afslørede at alle venstrefløjens grupper stod helt uforberedt, at deres politiske udvikling var håbløst tilbagestående: man kunne kun opfordre til fortsat strejke osv., mens man ingen politisk vejledning kunne give. Kun SF og DKP havde erfaring nok til at forstå, hvad det drejede sig om, og de rejste den korrekte parole: UD MED HARTLING, som overalt og øjeblikkeligt fængede i masserne.

Som bekendt forrådte DKP og SF kampen hurtigt derefter, hvad hele venstrefløjen, bortset fra MLE, havde forudset, men det ændrede intet ved den nøgne kendsgerning, der havde vist sig i disse bevægede dage, nemlig at de brede masser kun havde haft SF og DKP at stole på, mens venstrefløjen havde stået magtesløs uden nogen politik, folk kunne bruge i kampen. Det store antal løbesedler, smågrupperne udsendte, var alle håbløse, et sammensurium af simpel økonomisme (VS: Bliv på fabrikken og diskuter) og ufordøjede ideologiske overvejelser (Revisionismen og reformismen er hovedfjenden (KFML og KAm-1) og organisatoriske overvejelser (Dan fagopposition (RSF)).

Men dette var kun begyndelsen på KFMLs venstreopportunistiske periode. Det skulle blive meget værre i den efterfølgende polemik dels med MLE og dels med KAm-1.

I polemikken med MLE nøjedes man nemlig ikke med at angribe de højrefejl, der havde været i MLEs enhedsfrontsforsøg overfor SF og DKP, hvor man tilslørede disse partiers kontrarevolutionære natur. Man gik langt videre, idet man i praksis tog afstand fra hele enhedsfrontspolitiken overhovedet, idet man forbød ethvert samarbejde "fra oven" med reformister og revisionister. Denne linie blomstrede særligt i sommeren -75, og resultatet kan studeres i KFMLs teoretiske tidsskrift, KOMMUNISTISK TIDSSKRIFT, i artiklen OM REVOLUTIONÆR ENHEDSPOLITIK, som vi genoptrykker i dette debatblad.

Den "røde"tråd i denne artikel er, at man ikke kan have enhed "fra oven" med andre partier og grupper, da ingen af disse er eller kan være revolutionære. Man kan udtrykkeligt kun have aktionsenhed, dvs. enhed fra neden. Dette siges klart i sidste afsnit:

"AKTIONSENHED. Den eneste mulighed for reel enhed i dag er enheden i de konkrete kampe mellem de mange organiserede og uorganiserede. Det gælder

både på arbejdspladserne som på uddannelsesstederne og i frontssammenhænge. Her kan både SF'ere, DKP'ere V'Sere KFML'ere osv., samt mange partiløse mødes i en fælles kamp mod kapitalen og reaktionens offensiv.

Kun her er virkelig enhed mulig, som situationen er idag."

Andet sted i samme artikel siges det klart:

"Dette indebærer også, at en revolutionær enhedspolitik ikke kan gå på kompromis med reformisme og revisionisme, men netop må indeholde et revolutionært perspektiv." (s. 12)

Bemærk, at der her ikke er tale om, at marxismen ikke kan gå på kompromis med revisionismen, hvilket den selvfølgelig ikke kan, men derimod at man heller ikke kan gå på kompromis i enhedspolitisk sammenhæng.

Det korte af det lange er: Ingen enhed fra oven med andre organisationer, det vil føre til "utålelige kompromisser" (s. 15). Kun enhed fra neden mellem KFML's ledelse og medlemmer, og menige medlemmer af andre organisationer samt uorganiserede.

Som vi skal se, skulle denne linie holde lige til sommeren -76, hvor den er blevet ændret, således at man godt kan have enhed fra "oven" med DKP, men dog kun på nogle ganske interessante betingelser, som vi senere skal kikke nærmere på.

Denne ændrede linie skyldtes til dels den polemik, der har været ført mellem KAm-1 og KFML, og som har været intensiveret i det forgangne års tid. Kørnepunktet i denne debat har været, om man kunne indgå i enhedsfrontssamarbejde med DKP eller ej. Fra KAm-1's side anser vi det for uomgængeligt. Erfaringerne fra majstrejkerne viste os, at enten bruger man enhedsfronttaktikken over for arbejderpartierne, og i særdeleshed DKP (da DKP er dem, der har det bedste greb om det mest bevidste lag af arbejderklassen), eller også står man uden for og har ingen indflydelse. En-

ten øger man sin indflydelse ad denne vej gennem stadig udvikling af taktikken, eller også øger man ikke sin indflydelse. KFML's argumenter mod enhedsfrontssamarbejde med DKP var, at DKP er kontrarevolutionært, revisionistisk og socialimperialistisk agent. Derfor kunne man ikke samarbejde med dem. KAm-1 svarede på dette, at hvis disse tre kedelige ting skulle forhindre, at man kunne indgå i enhedsfront med et parti, så ville der aldrig nogen sinde været indgået nogen enhedsfront overhovedet. Alle andre partier end lige netop det proletariske er nemlig altid mere eller mindre kontrarevolutionære, revisionistiske og socialimperialistiske. Menchevikkerne, som Lenin samarbejdede med, var det. De tyske og engelske socialdemokrater, som Lenin og Stalin anbefalede samarbejde med,

var det. Og Kuomintang, som Mao Tsetung samarbejdede med, var det.

Allerede i 1922 udtalte KOMINTERN på sin 4. kongres: "Men overalt i de vigtigste kapitalistiske lande, hvor de objektive forhold for den socialistiske omvæltning er modne, og hvor de socialdemokratiske partier - ledet af kontrarevolutionære førere - bevidst arbejder på at splitte arbejderklassen, vil enhedsfronttaktikken være bestemmende for en hel epoke." (vor understr.) (note 1)

Vi afviste desuden KFMLs teori om, at man kun skulle kunne have aktionsenhed og aldrig enhed "fra oven". Også denne teori er helt fremmed for marxismen-leninismen. På sin 4. kongres understregede KOMINTERN dette flere gange:

"Enhedsfronttaktikken betyder, at den kommunistiske avantgarde går foran i de store arbejdermassers daglige kampe for sine nødvendige livsinteresser. I denne kamp er kommunisterne endog beredt til at forhandle med socialdemokraterne og Amsterdammernes forræderiske førere" (note 2) og desuden - "Det vigtigste resultat af enhedsfronttaktikken vokser frem "nedenfra" fra arbejdermassernes eget dyb. Men kommunisterne kan desuden ikke give afkald på under visse omstændigheder at forhandle med lederne fra de fjendtlige arbejderpartier." (note 3)

KFML fremførte endvidere synspunkter gående ud på, at folk, der ville anvende enhedsfrontpolitikken overfor DKP (og SF) uundgåeligt blev hængt til revisionismen og reformismen (og da KAm-1 netop slog til lyd for en sådan enhed, bliver vi ofte karakteriseret som ny-revisionister i KFMLs organer).

Denne indvending blev også rejst mod KOMINTERNs linie på den 4. kongres. KOMINTERN svarede:

"Enhedsfronttaktikken er absolut ikke noget monopol for højreelementerne inden for Komintern. Disse elementer har bare krav på en ting: monopol på de opportunistiske fejl ved anvendelsen af enhedsfronttaktikken. Taktikken selv derimod springer direkte ud af Leninismen." (note 4)

De omtalte elementer udskilte sig senere i det troskistiske 4. Internationale, men det er jo ikke noget argument for, således som KFML gør det, at stemple alt enhedssamarbejde med kontrarevolutionære forrædere som knæfald for samme.

Polemikken drejede sig desuden om, hvorvidt et parti både kunne være konsekvent kontrarevolutionært og vaklende. Det er et punkt som særligt Niels Møller og selveste Scocozza har boret "dybt" i, og det har været en af hovedstanene i afvisningen af enhedsfrontpolitikken.

Hel og halv-trotskisterne og det gamle MLE fremførte det synspunkt, at DKP i hovedsiden var vaklende og kunne vindes for socialismen. KFML indtog det modsatte synspunkt, nemlig at DKP kun var konsekvent kontra-revolutionært, men bisiden er, at det i den daglige politik må tilpasse sig den spontane bevægelse for at bevare sit greb om masserne! Partiets generelle kurs går stødt og roligt og "konsekvent" mod højre, men i den daglige politik må de "vakle" til venstre nu og da, når den spontane bevægelse går til venstre.

KFML-teoretikernes latterliggørelse af, at noget både kan være konsekvent og vaklende (ikke-konsekvent), viser blot deres ukendskab til dialektikken. De bør tænke lidt nærmere over f.eks. Lenins definition af modsætningernes enhed:

"anerkendelsen (opdagelsen) af de modstridende, gensidigt ekskluderende modsatte tendenser i alle foretagelser og processer i naturen (indbefattet ånden og samfundet.) Mao, Om modsigelser, Værker i udvalg bd. 1. s. 327. Oslo 1963)

Og når DKP både er konsekvent borgerligt og vaklende, ja, så er det selvfølgelig en afspejling af klassekampen i dette parti, hvor de både skal være borgerskabet og arbejderklassen til pas.

Endelig skal vi erindre os to guldorn, som har været fremført af henholdsvis Bent Hindrup og B. Scocozza. Det drejer sig om Bent Hindrups udødelige bemærkning i INFORMATION om, at "kampen mod DKP er principiel og ikke, som KAM-1 vil gøre den til, nemlig taktisk." Vi skal være Bent H. taknemmelige for denne præcise definition på en af radikalismens grundsten, nemlig at man ikke kan indgå på taktiske kompromisser med revisionisterne. Når kommunisterne fører kamp om principper, og det gør de i den teoretiske kamp, så er det strengt forbudt at gå på kompromisser. Men denne regel overfører Bent H. til den politiske kamp, når han udelukker taktiske indrømmelser og taktisk enhed med DKP. Det er den samme udialektiske tænkemåde, der går igen fra før: Hvis man fører en konsekvent principiel kompromisløs kamp mod revisionismen, så udelukker det, at man kan indgå på kompromisser med de selv samme folk. Men det kan man altså mærkeligt nok, og det har kommunister alle dage gjort, og med god samvittighed lige siden Karl Marx' dage. Et klassisk eksempel herpå finder man i det berømte citat: "Et skridt virkelig bevægelse er vigtigere end et dusin programmer". Det stammer fra et følgebrev til hans kritik af Gothaprogrammet (1875) og citeret fortsætter: "Kunne man derfor ikke gå udover Eisenak-programmet - og tidsomstændighederne tillod ikke dette - da skulle man hellere blive enige om et aktionsprogram mod den fælles fjende."

Heller ikke Lenin afholdt sig fra en sådan fremgangsmåde: I "Radikalismen" beretter han, hvordan man både indgik "en mængde praktiske kompromisser med borgerlige liberale, ... og et formelt politisk forbund med Struve, den borgerlige liberalismes politiske fører, idet vi samtidigt forstod at føre en uafbrudt, skånselsløs ideologisk og politisk kamp mod den borgerlige liberalisme..." (s. 184)

Han nævner desuden holdningen til det borgerligt-revolutionære bondeparti, de "Socialrevolutionære, til bourgeoiset, til Mensjevikkerne med hvem man alle havde et praktisk samarbejde, "uden nogensinde at afbryde den ideologiske og politisk kamp imod disse folk." Osv. osv. Overalt hvor man kunne lave noget fælles med andre, der gjorde man det, "men vi afbrød ikke og svækkede aldrig den ideologisk-politiske kamp" (185).

Vi håber hermed at have befriet Bent Hindrup for den fordom, at der skulle være nogen antagonisme mellem at føre kompromisløs kamp mod revisionismen og samtidigt indgå på kompromisser med revisionisterne.

Det andet guldgrube stammer fra den kommende formand for det kommende kommunistiske arbejderparti, Selveste B. Scocozza, som ligeledes i INF. argumenterede mod anvendelsen af enhedsfrontspolitikken overfor DKP, med disse ord: "Tænk blot på, at DKPs mål er at knuse den marxistisk-leninistiske bevægelse. Vi hænger ikke rebet om vor egen hals."

Det er lidt rystende, at den slags ikke øjeblikkeligt er blevet grinet ud i KFML. Gennem hele kapitalismens historie har det da været alle ikke-revolutionære partiers mål at knuse det revolutionære parti. Når de revolutionære har indgået samarbejde med kontrarevolutionære partier, og alt samarbejde har været mellem revolutionære og kontrarevolutionære, så har det jo netop været for at lægge rebet om de kontrarevolutionæres hals. Lenins berømte ord til de engelske revolutionære om at støtte det kontrarevolutionære socialimperialistiske Labour-parti, mundede jo netop ud i en opfordring om at støtte Labour som "rebet støtter den hængte". Mon det ikke var en ide at bede Benito repetere sin "Radikalisme", inden han påtager sig partiformandskabet?

Heller ikke KOMINTERN betragtede anvendelsen af enhedsfrontspolitikken overfor defjendtlige arbejderpartier som nogen form for selvmord. I Kominterns program hedder det således i afsnittet: Hovedopgaverne for den kommunistiske strategi og taktik (1928):

"Enhedsfrontstaktikken som middel til en resultatrig kamp mod kapitalen, klassemobiliseringen af masserne og afsløringen og isoleringen af de reformistiske førere, er således en væsentlig bestanddel af den kommunistiske internationale taktik i hele den før-revolutionære periode"(vor understr.) (note 5)

MLEs FALLIT

Men mens KFML arbejdede sig længere og længere ud i det radikalistiske nonsens, så gik MLE helt i opløsning. Mens KFML blot undergravede den revolutionære enhedspolitik og umuliggjorde anvendelsen af den gennem ideerne om "ingen kompromisser med revisionister og reformister", så tog MLE fat om nældeerne og afskrev åbent og direkte enhedsfrontspolitikken. Dette skete i deres "nedlæggelsespjece". I modsætning til KFML, som aldrig direkte har gjort deres stilling klar til Kominterns enhedsfrontspolitik, så var MLE nødt til åbent at tage afstand fra det, de hidtil havde sværget til.

Der er særligt to argumenter fra denne pjece, der er værd at notere sig, og det ene er følgende:

"I den første periode af skabelsen af det kommunistiske parti er dets hovedopgave ikke at lede og organisere klassekampen på alle områder, kan og skal IKKE være at anvende enhedsfronttaktikken i BREDESTE MÅLESTOK, IKKE at vinde arbejderklassen og masserne SOM HELHED for partiet, men at vinde arbejderklassens FORTROP for kommunismen og partiet." (Omkring nedlæggelsen af MLE, s. 34)

Nu er det en gammel travet at afvise enhedsfrontpolitikken under henvisning til at hovedopgaven er at vinde fortroppen. Det er dens slags ting Forbundet SOCIALISTERNE svælger i for at undskylde deres passivitet.

Men det blir det ikke bedre af. Hvad MLE siger er: Vi skal kun anvende enhedsfrontpolitikken "lidt", da det ellers vil forhindre os i at vinde fortroppen. Det er at gøre en dyd ud af nødvendigheden.

KAm-1 har den modsatte erfaring: Vi vinder kun fortroppen, hvis vi anvender enhedsfrontpolitikken maksimalt, for den fortrop vi skal have fat i, er allerede under indflydelse af de fjendtligtsindede arbejderpartier.

Dette var også Kominterns synspunkt:

"Bolsjeviseringen af kommunisternes partier betyder ikke bare anvendelsen af enhedsfronttaktikken, men er tværtimod betinget af den. Kunsten at nærme sig masserne på den rette måde, såvel som evnen til at have et klart blik for fortroppens opgaver overfor den samlede klasse, hører til bolshevikkernes mest karakteristiske træk." (note 6)

I øvrigt er selv Kominterns historie et argument mod teorien om, at enhedsfronttaktikken kun skal anvendes af store partier og ikke af små nye. På Kominterns 3. og 4. kongres i henholdsvis 1921 og -22 (de to sidste kongresser, hvor Lenin deltog) var enhedsfronttaktikken hovedspørgsmå-

let, og som enhver ved, så var mange af de deltagende partier overordentlig nye og små, men dette problem mente Komintern altså kunne løses først og fremmest ved hjælp af enhedsfronttaktikken. Således hedder det f.eks. i den politiske resolution fra 4. kongres:

"Komintern kræver, at alle kommunistiske partier og grupper strengt gennemfører enhedsfrontens taktik, fordi den alene i den nuværende periode viser kommunisterne den sikre vej til erobringen af flertallet blandt de arbejdende." (note 7)

MLEs andet argument mod at føre en enhedsfrontspolitik overfor DKP og SF er endnu mere håbløs. Man citerer Stalin for, at det gælder om at isolere kompromispartierne, fordi disse udgør den farligste sociale støtte for revolutionens fjender i den periode, hvor revolutionens afgørelse nærmer sig. Stalin redegør for, at et brud med disse partier var en forudsætning for sovjetrevolutionens sejr. (s. 27)

Det er naturligvis et udmærket citat, som ingen kommunister kan være uenig i. Men at bruge det som MLE gør, nemlig som argument mod at have enhedsarbejde med DKP og SF i den nuværende periode, det er bare knald i låget. Det gælder jo nemlig ikke om at isolere m-l-partiet fra revisionistpartiet, det er der ikke så mange ben i. Det gælder om at isolere masserne fra revisionistpartiet, og det var det, der var lykkedes for bolchevikkerne gennem mange års anvendelse af enhedsfrontspolitikken.

Også for MLE var det galt fat med dialektikken.: Når den grundlæggende strategiske regel er at isolere kompromispartierne, så udelukker det midlertidig taktisk enhed. Citatet stammer fra en artikkel der hedder "Nogle ejendommeligheder ved bolschevikkernes taktik", og det, Stalin vil forklare, er at det netop er en EJENDOMMELIGHED ved taktikken i revolutionsøjeblikket, at man kun har kamp og ingen enhed med kompromispartierne. Det er en ejendommelighed, fordi det adskiller sig fra den sædvanlige taktik, hvor man både har kamp og enhed.

Atter engang er vi nede ved det store problem for MLE/KFML, nemlig at det er muligt både at føre konsekvent kamp og samtidig have taktisk enhed med een og samme fjende.

Nuvel, MLE spillede fallit, både ved at trampe på enhedsfrontspolitikken, som de ellers så ærefuldt havde taget fat på at praktisere, men også gennem den feje tavshed omkring klasseanalyseproblemet og spørgsmålet om fagforeningernes korporative natur (men det er en anden historie)

Med MLEs nedlæggelse og opslutning omkring KFML tabte KFML-leaderne helt hovedet. De tog MLEs fald som bevis på, at deres ekstremistiske

vrøvl var den rene sandhed, og de fortabte sig i en mageløs gang skam- og selvros, som skulle skjule den kendsgerning, at de ingen politisk linie havde.

UDEN ENHEDSFRONT - INGEN POLITISK LINIE

Denne kendsgerning var ved at gå op for den øvrige venstrefløj (bortset fra MLE, altså). "Succeen" fra majstrejkerne gentog KFML ved den kommende tids politiske mærkesager.

Under den store arbejdsløshedsdemonstration i okt. -74 slog man i en løbeseddel fast, at formålet var at bringe Anker til magten. Og det var man jo som bekendt imod. Den konkrete vejledning til masserne om, hvorvidt man skulle gå med eller ej i demonstrationen, den manglede. Man nøjedes blot med at advare mod arbejderpartierne. Ved valget i dec. -74 var der heller ikke nogen vejledning. Man havde opgivet linien med at støtte VS som det mindste onde og var gået ind for den rene boycott. Hovedvægten af propagandaen lå dog på at advare mod arbejderpartierne, og man pegede i stedet på nødvendigheden af, at der kommer et nyt arbejderparti, et rigtigt et, forstås.

Linien var den samme ved forårets overenskomst-indgreb -75. Man nøjedes med at rose den spontane bevægelse, der havde været mod indgrebet, og så tog man i øvrigt hele historien til indtægt for, at der manglede et nyt arbejderparti.

Nu, halvandet år efter, hvor vi står overfor et nyt indgreb, er man dog kommet lidt videre, idet man har indset, at man ingen linie har (majnummeret af KOMMUNIST dette år, s. 6), hvor man indrømmer, at "I en situation, hvor der forberedes indkomstpolitiske indgreb forud for overenskomstforhandlingerne, har vi endnu ikke udviklet en politik for overenskomstkampen."

Artiklen rummer desuden en række andre indrømmelser af manglende konkret linie, og man lover at disse ting snart skal bringes i orden. Artiklen fortsætter derefter således:

"Udviklingen på den såkaldte venstrefløj er en alvorlig advarsel til os om at være på vagt mod højre, når vi nu skal igang med at udvikle en konkret politik. I et forsøg på at give et konkret svar på kapitalens offensiv, er "venstrefløjen" havnet i reformisme. Dette må vi undgå!"

Først og fremmest synes vi, KFML skulle undgå at blive helt til grin. At tilstå, at man mangler en konkret politik for massernes kamp i samme åndedrag som man udråber sig selv til det nye arbejderparti, det er at demonstrere, hvor oppustet og hul denne partidannelse egentlig er. Hermed indrømmer man, hvad man hidtil har benægtet, nemlig at partiet dannes

uden at man har en afklaret taktik, hvilket er een af de klassiske forudsætninger for en partidannelse. Altså, sørg for at præcisere de taktiske grundregler, inden I danner jeres parti!

Desuden burde det forurolige alle ærlige KFMLere, at man danner partiet i en situation, hvor alle fjenderne ligger til højre. Det er så at sige en lov, at der bør være nogle ekstremister til "venstre" for partiet, som afviser kompromisser, manøvrer og samarbejde i kampen mod højreopportunisterne. Men der findes ingen, der er længere ude til venstre end KFML selv idag.

Det burde give KFMLerne bange anelser, at de gør sig til af at være de eneste sande revolutionære i kraft af, at de ikke vil indgå på kompromisser og manøvrer med reformister og revisionister. Skræmmer sporene ikke det mindste? Den fejl er så gammel som arbejderbevægelsen selv. I 1874 gik Engels til angreb på en gruppe, der hed de 33 blanquistiske Kommunar-der, som afviste alle kompromisser. I 1920 angreb Lenin Sylvia Pankhurst, som ligeledes var imod kompromisser med reformisterne, for nu at tage et par historiske eksempler. Fra vor egen tid skal vi i al beskedenhed pege på os selv, som for et par år siden havde en lignende linie med "Ingen kompromisser" og f.eks. "Ingen Partier at stemme på", osv. Den linie havde vi iøvrigt taget fra KFML(r) som sammenfattede denne børnesygdomslinie i parollen: "Leve den proletariske bevægelses selvstændighed".

Men nu har det altså været KFMLs tur til at genopfinde dette vrøvl med at afvise "utålelige kompromisser" og nøjes med den rene, ubesmittede "AKTIONSENHED, som den eneste reelle enhed!"

NYE TONER

Men alting har sin tid, og nu, hvor sejrusrusen er ved at dunste af, så melder tømmermændene sig, og de er som bekendt altid værst, når det er noget billigt, hjemmelavet stads, man har fyldt sig med.

Linien fra sidste sommer med KUN aktionsenhed er nu uantagelig. Den kunne dupere MLEere, men den dur ikke rigtigt til at dupere VSerne med - og den duer slet ikke til at udvikle en praktisk politik til at lede masserne. Derfor må denne linie begraves, og helst stilfærdigt, og erstattes af en ny linie, der tillader "enhed fra oven".

Denne kursændring har B. Scocozza udformet således:

"Vi er ikke imod, at man laver enhed i delkampe på konkrete kampkrav i forbindelse med kampen mod kapitalens kriseløsninger. TVÆRTIMOD. Men

en sådan enhed er ikke "reformistisk" eller "militant reformistisk". En enhed "fra neden" eller "fra OVEN" eller begge dele omkring kampen mod politiske fyringer, mod virksomhedsslagtninger, for nedsat arbejdstid med fuld lønkompensation m.v. er ikke en reformistisk enhed, det bliver den først i og med reformister af forskellig observans forsøger at spænde enheden for "anti-monopolistisk demokratis" vogn (DKP, SF). Den bliver først reformistisk hvis den f.eks. underordnes partier, som mener det muligt, at nå socialismen ad reformens vej." (INF. 25/6) (vor underst.)

Som man vil se, så tillader KFML nu enhed fra oven. Spørgsmålet er så blot, om denne nye kurs betyder farvel til sekterismen og tilbagevenden til højreopportunismen, eller om der ikke er tale om nogen reel ændring? Vi tror, at der er tale om en reel ændring, vi tror, at dette er signalet til en ny, en bedre periode, hvor det atter blir højreopportunismen, der kommer til at dominere.

Sekterismen har nemlig foreløbigt spillet helt fallit. Der kan ikke presses mere ud af den. KFML har tabt slaget om, hvorvidt man skal bruge enhedsfrontspolitikken eller ej. Gennem sit praktiske arbejde er den øvrige venstrefløj forlængst inde i en debat om, HVORDAN man skal anvende den, og det er en nok så interessant debat. Og langt om længe er det nu gået op for KFML, at de med deres linie om KUN AKTIONSENHED og kun FRA NEDEN er kørt håbløst agterud, ikke alene af KAm-1, men også af halv- og hel-trotskyisterne i VS, KF og RSF. Derfor har de nu måttet gøre denne indrømmelse, at man godt kan have enhed fra oven.

Måske er de faldet over følgende Lenin-citat:

"Kun den, der ikke har tillid til sig selv, kan frygte midlertidige forbund selv med upålidelige folk, og ikke et eneste politisk parti ville kunne eksistere uden sådanne forbund." (Hvad må der gøres? s. 25)

Den opmærksomme læser vil imidlertid notere sig, at Benito i det anførte citat på ingen måde gør op med teorien om "Ingen kompromisser".

TVÆRTIMOD! Når KFML nu slår ind på enhedsfrontspolitikens vej, så er det i første omgang kun læbebekendelser til enheden. Man vil gerne have enhed, men man vil ikke betale noget for den. Man har skam ikke noget mod enhed, tværtimod, det skal bare udelukkende være på KFMLs betingelser. Det er en urealistisk linie, og derfor en umarxistisk linie.

Benito må have hentet sin inspiration hos nævnte Sylvia Pankhurst, der skrev:

"Det kommunistiske parti må ikke indlade sig på kompromisser ... Det må bevare sin doktrin ren, sin uafhængighed uplettet af reformismen.

Dets opgave er at vandre fremad uden at gøre holdt og uden at vige ud af vejen, vandre den lige vej til den kommunistiske revolution." (Radikalismen, s. 201, 1948).

Den opmærksomme læser vil måske indvende at Benito-citatet er så tilpas smidigt formuleret, at det kan bruges til hvad som helst, og tages til indtægt for alt muligt, inklusive omfattende aftaler med reformister og revisionister. Men sådan er det ikke ment!

Når KFML nu slår ind på enhedsfrontstaktikkens vej, så er det erklærede mål at lave en anti-reformistisk enhedsfront, først og fremmest med VS. Det kan man finde dokumenteret i den aktuelle polemik med VS, der fortiden løber i KOMMUNISTs spalter.

Man ændrer teorien om "ingen enhedsfront" til teorien om "anti-reformistisk" enhedsfront", men det hjælper lige fedt. Man får ikke de nødvendige samarbejdspartnere på det grundlag. Sagen er jo den, at de brede massers tillid netop ligger hos reformisterne, og derfor er det også reformisterne, man skal gå i enhedsfront med.

Man ændrer teorien om "ingen støtte til SF og DKP overhovedet" til teorien om "ingen politisk støtte til SF og DKP", men det er lige håbløst. Disse partier går selvsagt kun med til enhedsfronter, som er til gavn for dem selv, eller fordi det er skadeligt for dem ikke at gå med (hvad der kommer ud på et.) Vi ønsker enhedsfront for at styrke arbejderklassen, og må derfor betale en pris for den, ellers blir der ingen enhed. Vi magter ikke endnu at tage det organisatoriske initiativ fra dem. Men vi har muligheden for at give dem politisk støtte. Det er reelt den eneste klemme vi overhovedet har på dem i forhold til masserne, nemlig at foreslå dem nogle radikale politiske initiativer, som svarer til deres organisatoriske formåen.

Teorien om den "anti-reformistiske kompromisløse enhedsfront" er fremdeles intet andet end sekterismen, pakket lidt mere moderne ind!

Den revolutionære enhedsfrontspolitik klarer disse problemer helt anderledes enkelt. Den erklærer åbent, at den indgår i enhedsfront med revisionister og reformister, fordi den er nødt til det for at kume nærme sig masserne, og den vedkender sig lige så åbent, at prisen herfor er en række kompromisser og indrømmelser til samarbejdspartnerne i den aktuelle politik.

- Og hvad angår forholdet til andre anti-reformistiske kompromisløse kræfter på den politiske arena, ja, så arbejder kommunister traditionelt for at slutte sig sammen med disse på et fælles revolutionært program i et fælles parti. Men også her adskiller KFML sig fra den sædvanlige praksis, idet de jo som bekendt har erklæret, at der ikke er flere, der skal slut-

te sig sammen, men at det kommunistiske parti fra nu af kun skal have tilgang "fra neden". Men der er måske også en ændring på vej her?

ANDRE LINIER I ANVENDELSEN AF ENHEDSFRONTEN!

Debatten om, hvordan enhedsfrontspolitikken idag skal anvendes, deler venstregrupperne i to dele, nu hvor alle tilsyneladende er enige om, at den skal anvendes. Skal enhedsfrontstaktikken kun omfatte konkrete økonomiske "delkampe", hovedsagelig af lokal karakter, således som Benito ridser op i sit indlæg, foruden et vist sag-til-sag-samarbejde i Folketinget, som VS har praktiseret, eller skal enhedsfronten også have et konkret politisk udtryk i form af arbejderregeringsparolen, således som RSF og KAm-1 er talsmænd for?

KAm-1 mener, at den linie VS står for, og som KFML er ved at tilpasse sig, er en økonomistisk linie. Den tillader i realiteten kun samarbejde om støtte til forskellige lokale kampe. Men den tillader ikke at give disse kampe et politisk perspektiv, at udforme presset fra neden til politiske krav, til krav om reformer, til krav til reformisterne om at gå til kamp. Her stopper man op og vil ikke "spændes for reformismens vogn." KAm-1 har ikke den slags skrupler. Vi ønsker reformer, og vi ønsker at isolere reformisterne, derfor lægger vi pres på dem, opfordrer dem til at kæmpe, og derved opnår vi enten, at vi virkelig får nogle reformer, at der virkelig kommer kamp, eller også opnår vi at vise, at reformisterne er feje og ikke vil slås.

Vi mener at den bedst tænkelige situation idag er at få presset reformisterne så langt frem som muligt, så nær regeringsmagten og -ansvaret som muligt. Derfor opfordrer vi til at stemme på DKP, og vi opfordrer DKP og SF til at vinde indflydelse, så de hurtigt kan blive store nok til, at der kommer et arbejderflertal i dette land.

Vi mener at dette er den eneste måde idag at arbejde for at de reformistisk sindede masser hurtigst muligt kan få erfaring med de reformistiske førere, og vi er overbevist om, at denne linie står på leninismens grund og er i modsætning til den radikalistiske linie som f.eks. Benito Pankhurst citeres for i Radikalismen:

"Det britiske arbejderparti vil ligesom tilsvarende socialpatriotiske organisationer i andre lande uundgåeligt under samfundsudviklingens naturlige forløb komme til magten. Det er kommunisternes sag at skabe de kræfter der kan styrte socialpatrioterne og i vort land må vi ikke oprette dette arbejde, ej heller vakle...

Vi må ikke splitte vor energi og forøge arbejderpartiets styrke. Dets

overtagelse af magten er uundgåeligt. Vi må koncentrere vore kræfter om at skabe en kommunistisk bevægelse der kan besejre det. Arbejderpartiet vil snart komme til at danne regering, den revolutionære opposition må være parat til at gå til angreb på den... (Radikalismen s. 200)

Sætter man ordet "arbejderflertal" i stedet for ordet "arbejderparti" og forudsætter man, at krisen fortsætter, og vil radikalisere masserne, så skulle situationen fra tyvernes England snart gentage sig her, ligesåvel som en paralel situation hastigt nærmer sig andre steder f. eks. Italien og Frankrig.

I en sådan situation anbefalede Lenin følgende fremgangsmåde:

"Man må forene den yderste hengivenhed for Kommunismens ideer med evnen til at gennemføre alle fornødne praktiske kompromisser, manøvrer, aftaler, zig-zag-kurser, tilbagetog o.l. - for at bidrage til, at ... de repræsentanter for det småborgerlige demokrati, som kalder sig socialister snarest får den politiske magt og snarest gør sig umulige - for at fremskynde deres uundgåelige bankerot i praksis, hvad der giver masserne erfaringer netop i vor ånd, netop i retning af kommunismen." (Radikalismen s. 215)

Således svarede Lenin Sylvia Pankhurst og Co., og selv om B. Scocozza jo som bekendt har erklæret sig uenig med Lenin i denne tankegang, så kan vi dog ikke tro andet end at det kommende parti som sådan vil få en mere positiv holdning til denne taktik.

Men der er to organisationer, der idag har rejst arbejderregeringsparolen, nemlig RSF og KAm-l. Disse to organisationer repræsenterer idag de mest vidtgående politiske retningslinier, men de repræsenterer hver sin taktik. Modsætningen går på, hvorvidt arbejderpartierne er konsekvente kontrarevolutionære (således som KAm-l mener), eller om de er så tilpas vaklende, at de kan spille en rolle ved overgangen til socialismen, således som RSF mener.

Denne modsætning er den grundlæggende modsætning på venstrefløjen idag. Kun en politik, der er ført helt frem til spørgsmålet om landets ledelse, kan give svar på alle spørgsmål i den nationale kamp. Kun en så udviklet politik kan give svar på så simpelt et spørgsmål, som hvad alternativet til nedskæringsbanden skal være.

Det kan hverken VS eller KFML svare på idag. Selv om KFML bøjer af og nærmer sig VS-standpunkter angående muligheden af en økonomisk enhedsfrontspolitik, og selv om VS kommer med indrømmelser til KFML i retning af at opgive en politisk linie overfor arbejderpartierne, så hjælper denne enhed dem ikke. De kan midlertidigt forene sig om en anarkis-

tisk-præget kritik af arbejderregerings-politiken, og de kan forene sig med alle mulige andre om at støtte den spontane bevægelse gennem større samarbejde. De kan forene sig i et valgforbund, når KFML stiller op, eller de kan lade være og forhindre hinanden i at komme ind ved at stille op hver for sig, men nogen helstøbt politisk linie vil de ikke være i stand til at praktisere, før de tager stilling til de to linier i arbejderregerings-politiken. Først da vil de begynde at kunne arbejde sig op i nærheden af almindelige arbejdende menneskers niveau og have en mening og en linie om de store spørgsmål, som beskæftiger masserne.

Vi skrev, at den nye linie, som Benito lancerede, sandsynligvis var signal til en højredrejning. Det bygger vi på følgende resonnement:

I den kommende tid vil KFML uundgåeligt blive tvunget ud i samarbejde med reformister og revisionister. Måske allerede i forbindelse med det nye statsindgreb. KFML har her valget mellem at lede kampen mod statsindgrebet alene, eller at udnytte den oppositionelle stilling, som SF og DKP har indtaget i denne sag. Det er muligt, at de stadig er så tungnemme, at de afviser den sidste mulighed, men før eller siden må de bryde deres selvskabte isolation og indgå samarbejde med arbejderpartierne. Fastholder man nu kursen med "ingen kompromisser" og ingen politisk støtte til SF og DKP, ja, så må man til at lyve. Så må man til at forklare, at når man nu kan samarbejde på dette eller hint punkt, så er det fordi SF og DKP netop i dette spørgsmål har stillet sig på et klassekampsgrundlag. Vi tror, at det vil gå sådan, fordi selvkritik nu engang ikke er de ledende KFMLeres stærke side.

Vi tror endda, at der vil ske det, at når den anti-reformistiske enhed med VS engang har vist sig ikke at kunne praktiseres, (fordi VS heller ikke har nogen arbejderindflydelse) så vil man opleve, at KFML finder ud af, at SF stadig hyppigere stiller sig på en kamplinie, hvorfor det er KFMLs pligt at samarbejde på en række delspørgsmål. Et sådant øget samarbejde vil naturligvis betyde at brud på teorien om den anti-reformistiske enhedsfront, men vi forudser, at denne teori vil blive afløst af teorien om den anti-revisionistiske og anti-socialimperialistiske enhedsfront.

Vi forudser, at KFML vil fremsætte en argumentation, der går ud på at DKP ikke optræder på en kamplinie! Hyppigere og hyppigere vil det fremgå, at DKP er og bliver borgerskabets spydspids i arbejderklassen, og at ingen enhed vil være mulig.

Denne overraskende forskel skyldes, at DKP er revisionister, hvilket ikke kan siges om SF, der i det store og hele lader marxismen-leninismen hvile i fred.

Men heller ikke denne udvej, (som ikke er det rene lønkespind, idet mange europæiske m-l-organisationer netop flirter med dens slags ideer) vil redde KFML ud af uføret. Hvorfor skulle SF forene sig med nogle, der anså DKP for at være hovedfjende i arbejderbevægelsen? SF har ikke noget imod lidt uforpligtende enhed med smågrupperne i ny og næ, men de vil dog til hver en tid hellere gå med DKP, for det er nu engang her, at også de har mulighed for at komme i kontakt med de mest kampvillige arbejdermasser!

Det korte af det lange er, at KFML såvel som alle andre er nødt til at søge samarbejde med arbejderpartierne. Skal dette samarbejde fungere uden indrømmelser fra KFMLs side, så vil det aldrig komme i stand. Og kommer det alligevel i stand, og bevarer KFML sin doktrin om ingen kompromisser med reformisterne, ja, så vil det være en kendsgerning at KFML lyver. I stedet for at sige, som KAm-1: Vi samarbejder med disse kontrarevolutionære slyngler, fordi vi er nødt til det, så må KFML sige: Vi samarbejder på områder, hvor arbejderpartierne ikke er kontrarevolutionære. Sådan vil det gå, hvis KFML ikke gør grundigt op med sin ekstremisme, de vil glide over i højreopportunismen. De vil gradvist tage parti for den trotskistiske linie. Fra den ekstreme uforsonlighed vil de glide over i en lige så kedelig forsonlighed, og dermed følge den slagnevej for småborgerlige grupper, der er under intellektuel ledelse.

JL

(Noterne 1-7: se Arbejdernes Leksikon, Oslo 1974, spalterne 371-374).

NEDENSTÅENDE ARTIKEL ER TAGET FRA KFMLs TEORETISKE
TIDSSKRIFT "KOMMUNISTISK TIDSSKRIFT" NR. 3 1975:

OM REVOLUTIONÆR ENHEDSPOLITIK

Et grundlæggende spørgsmål for kommunistisk politik er enhedspolitikken. I kampen for socialismen er enhed i arbejderklassen en nødvendighed. Men hvad der er konkret enhedspolitik på forskellige tidspunkter, afhænger af klassekampens udvikling og den revolutionære politiks udbredelse. I det følgende vil vi tage nogle principielle problemer op som oplæg til debat.

Med KFMLs stilling ved valget, hvor vi ikke mente at kunne støtte Venstresocialisterne, på grund af dets illusioner om en »arbejderregering« som et »mindre onde«, tog forbundet det første skridt på vej bort fra sin hidtidige politik i forhold til venstre fløjen. Dette er yderligere blevet bestyrket i forbindelse med KFMLs stilling omkring 1. maj 1975, hvor vi ikke så nogen reel mulighed for at gå sammen med andre organisationer på et entydigt klassekampgrundlag, hvorfor vi afholdt vore egne møder.

Denne 'isolering' i forhold til venstrefløjen har fået mange til at betragte KFML som en sekterisk organisation, der kun vil enhed på sit eget grundlag.

Denne artikel vil forsøge at skitsere nogle af de problemstillinger, der rejser sig i den aktuelle situation, vi befinder os i idag med henblik på at opstille de betingelser, under hvilke en revolutionær enhedspolitik kan virkeliggøres. Artiklen vil ikke give noget endeligt svar på de problemer, der rejses, men vil kun angive et par indfaldsvinkler til en videre debat om enhedspolitik.

Arbejderklassens mål

Revolutionær enhedspolitik må tage sit udgangspunkt i den aktuelle klassekampssituation og ud fra denne lægge en linie, som fremmer arbejderklassens kortsigtede såvel som langsigtede interesser.

I sin langsigtede kamp for socialisme står arbejderklassen under ledelse af sit revolutionære parti i modsætning til hele det kapitalistiske samfund, dets institutioner, dets magtapparat og dets politiske partier og

organisationer. I denne kamp kan arbejderklassen ikke alliere sig med borgerskabet eller dele deraf, ej heller kan det revolutionære parti indgå en strategisk alliance med borgerlige eller småborgerlige partier. Arbejderklassen er objektivt den eneste revolutionære klasse med et socialistisk perspektiv, og dens parti er klassens leder.

Enhver illusion om at kunne alliere sig med dele af borgerskabet i kampen for socialismen må på det bestemteste afvises, ligesom illusionerne om at kunne anvende det bestående kapitalistiske statsapparat i kampen for socialismen. På dette punkt afgrænser KFML sig skarpt i forhold til DKP, som bygger hele sin virksomhed op på de to forannævnte illusioner. Og dette indebærer også, at en revolutionær enhedspolitik ikke kan gå på kompromis med reformisme og revisionisme, men netop må indeholde et revolutionært perspektiv.

Enhed og kampen for partiet

For at arbejderklassens langsigtede kamp for socialisme kan lykkes, må arbejderklassen være under ledelse af sit revolutionære parti. Dette parti eksisterer ikke i dag, hvilket selvfølgelig får konsekvenser for enhedspolitikken, idet en sådan må indeholde et perspektiv, der samtidig fremmer opbygningen af partiet. Og selv når partiet er blevet dannet, vil hele arbejderklassen ikke med det samme anerkende partiet som sin politiske ledelse. Enhedspolitikken må i denne situation indeholde et perspektiv, der letter arbejderklassens accept af par-

tiet som leder i klassekampen.

Her berører vi allerede to væsentlige problemstillinger, nemlig forholdet til de såkaldte 'arbejderpartier' og den såkaldte 'revolutionære' venstrefløj, og til selve partiopfattelsen.

Lad os tage den sidste først. Partiet er arbejderklassens organiserede fortrup. Det er en del af klassen, det er den højeste form for organisering af arbejderklassen og det er klassens generalstab i klassekampen. Det skal lede arbejderklassen i samtlige kampe i det kapitalistiske samfund, de dagsaktuelle såvel som i kampen om magten, det skal lede opbygningen af socialismen i kampen mod alle borgerlige restaurationsforsøg. For at opfylde sin opgave må partiet lede sin virksomhed lede af den videnskabelige socialisme, Marxisme-leninismen-Mao Tsetung-tænkningen, som er den videnskabelige opsummering af den internationale arbejderklassens erfaringer i kampen mod borgerskabet for socialisme.

Det må vinde indpas i arbejderklassen selv, det må være en del af klassen for at kunne føre denne frem til sejr i klassekampen.

KFML er langt fra dette parti. Vi mangler meget, før vi har virkeligt rodfæste i arbejderklassen, vi savner erfaringer i ledelsen af arbejderklassens forskellige kampe. Vi er kort sagt en partiforberedende organisation. Dette faktum vil selvfølgelig spille ind i vor enhedspolitik.

Flere partier?

Hermed er vi ved at nærme os det andet problem, nemlig forholdet til de såkaldte 'arbejderpartier' og den såkaldte 'venstrefløj'. I følge vor partiopfattelse kan der ikke eksistere flere arbejderpartier. Arbejderklassen kan ikke have to eller flere ledelser, ligesom en hær ikke kan have to eller flere generalstabe. Noget sådant betyder blot, at arbejderklassen reelt er uden ledelse, proletarisk revolutionær ledelse vel at mærke. SF's og DKP's opportunistiske snak om 'arbejderpartierne' viser blot, at de selv ikke er revolutionære partier. Også VS' snak om 'arbejderpartier' og -regeringer viser dette. Og VS støtter på ingen måde en revolutionær partiopfattelse, men ser snarere partiet som et diskuterende og koordinerende forum, som kan lægge visse retningslinier, men som ikke skal lede arbejderklassen i dens kamp.

På samme måde forholder det sig, når det drejer sig om partibyggende organisationer. Der kan ikke være to eller flere revolutionære organisationer, som alle vil bygge det revolutionære parti. Hvis der f.eks. var to, der

begge arbejdede for præcis at danne det revolutionære parti, da burde de øjeblikkelig slutte sig sammen og ikke sprede kræfterne. Eksistensen af flere partibyggende organisationer er blot et udtryk for den kendsgerning, at de ikke har samme mål. En enhedspolitik må derfor også tage højde for dette problem, således at tendensen ikke går mod yderligere opsplitning, men mod en samling af alle omkring det revolutionære parti eller den revolutionære partibyggende organisation.

Former for enhed

I forholdet til de såkaldte 'arbejderpartier' og de såkaldte 'revolutionære' venstrefløjsorganisationer kan KFML anvende tre metoder for enhed. Der kan være tale om enhed mellem organisationer, dvs. enhed »fra oven«. Der kan være tale om enhed mellem de mange organiserede og uorganiserede i konkrete kampe, dvs. enhed »fra neden«, og der kan være tale om en kombination af de to former, således at der både tilstræbes enhed mellem organisationer og de mange uorganiserede i konkrete spørgsmål.

KFMLs politik i forhold til venstrefløjen har langt fra entydigt lagt sig fast på en af de ovenfor skitserede enhedslinier. Vi har forsøgt at praktisere alle former i forskellige perioder af organisationens historie. I januar 1971 tilstræbte vi således at etablere enhed både »fra oven« og »fra neden« i kampen mod EF, idet KFML henvendte sig til bl.a. VS og DDV med et forslag om at etablere en fælles minimumsplatform i kampen mod EF. Det endte resultatløst, men var ikke destomindre et forsøg på en omend begrænset enhed på et fælles grundlag både mellem organisationer og uorganiserede. Organisationen har også tilstræbt »enhed fra oven«. F.eks. har vi i de to forudgående 1. maj-manifestationer tilstræbt enhedsdemonstrationer for venstrefløjen som en modvægt imod de revisionistiske demonstrationer. Der har ikke været tale om enhed mellem demonstrationsdeltagerne, demonstrationerne har ikke været resultatet af et konkret samarbejde forud for demonstrationerne mellem de forskellige organisationers medlemmer og tilhængere og har heller ikke resulteret i, at et sådant samarbejde blev etableret. Det har altså udelukkende været tale om en konkret manifestation 1. maj, hvor de forskellige organisationers ledelser er nået frem til en skrobelig enhed en enkelt dag.

Endelig har organisationen også praktiseret enhed »fra neden« i konkrete kampe. Dette er den fremherskende linie i enhedspolitikken i dag. Med organisationens udvikling især i de sidste to år har KFML i voksende omfang taget del i forskellige konkrete kampe på arbejdspladserne, på uddannelsesstederne og i frontorganisationer. I disse sammenhænge har det vist sig, at der ikke var mulighed for at etablere minimumsgrundlag mellem organisationer, men at KFML, hvis det ville vinde fremgang i de konkrete kampe, kun havde sig selv og de mange uorganiserede at sætte sin lid til. Det gælder både i den faglige kamp, hvor KFMLs faglige politik ikke kan forenes med hverken VS', KFs, KAMLs, MLEs eller RSFs for slet ikke at tale om DKPs eller SFs, såvel som i de uddannelsessøgendes kamp. KFML måtte opgive sin politik på de nævnte områder for at opnå »enhed« med andre organisationer. Noget sådant ville ikke være udtryk for reel enhed og styrke, men derimod for splittelse og svækkelse, og det ville svække KFMLs muligheder for at bygge det revolutionære parti.

Ny situation

Det er udviklingen selv på den såkaldt 'revolutionære' venstrefløj og KFMLs egen udvikling, der betinger, at mulighederne for enhedsmanifestationer mellem organisationerne på venstrefløjen er mere begrænsede end tidligere. Det er denne udvikling, som nu mere tydeligt slår igennem i hele KFMLs holdning til den såkaldt 'revolutionære' venstrefløj. På et tidspunkt, hvor ingen af organisationerne på venstrefløjen havde en udviklet konkret politik, var det lettere at blive enige om et minimumsgrundlag. Her afgrænsede de fleste organisationer sig principielt fra SFs og DKPs reformistiske hovedlinie, og et enhedsgrundlag kunne opnås på denne afgrænsning alene. Men nu, hvor de fleste så småt er begyndt at udvikle en konkret politik, viser uenighederne sig og mulighederne for endog begrænsede enhedsmanifestationer formindskes. Og det er netop denne udvikling, der har gjort det nødvendigt for KFML at overveje, hvilken enhedspolitisk hovedlinie, KFML skal følge i sit arbejde.

Nu kunne man sige, at med den voldsomme reaktionære bølge, der skyller henover landet og med den ganske omfattende kapitalistiske krise, skulle mulighederne for bred enhed være tilstede. Det er de for så vidt også. Men muligheden for bred

enhed på *organisationsbasis* er ikke tilstede. Her har udviklingen drevet de fleste organisationer ud i sektierismens hængedynd, samtidig med at de vakler som siv i vinden for den reformistisk-revisionistiske politik. Dette viste sig ved valget —75, hvor de fleste organisationer pegede på SF, DKP eller VS, og hvor VS selv pegede på Socialdemokratiet sammen med SF og DKP. Hermed viste det sig nok en gang, at venstresektierismen og revisionismen er af samme natur. Enhed med disse organisationer i konkrete spørgsmål er ikke mulig og hvis enhed opnås, da vil det være på bekostning af de forskellige kampe, der føres af arbejderklassen eller de uddannelsessøgende og vil derudover hæmme arbejdet med at opbygge det revolutionære parti.

Aktionsenhed

Den eneste mulighed for reel enhed i dag er enheden i de konkrete kampe mellem de mange organiserede og uorganiserede. Det gælder både på arbejdspladserne som på uddannelsesstederne og i frontsammenhænge. Her kan både SF'ere, DKP'ere, VS'ere, KFML'ere osv. samt mange partiløse mødes i en fælles kamp mod kapitalens og reaktionens offensiv.

Kun her er virkelig enhed mulig, som situationen er i dag.

Men hvis situationen er den, at vi i dag udmærket kan samarbejde med VS'ere i konkrete spørgsmål, hvorfor kan vi da ikke samarbejde med *partiet* i de samme spørgsmål? Det hænger sammen med, at partiet i de konkrete spørgsmål ikke er enige

med os, hvorimod enkelte medlemmer udmærket godt kan være enige om, hvilke konkrete forholdsregler, der må tages i den givne situation. Men kunne vi så ikke søge samarbejde med partiet VS for at fremme samarbejdet på grundplan? Det kunne principielt lade sig gøre, men i den givne situation ville det intet føre til udover utålelige kompromisser på topplan. Derfor arbejder vi i øjeblikket for at udvikle vores konkrete politik, at udbrede vort massearbejde, at udvikle enheden på grundplan, at styrke tendensen til bredt samarbejde på grundplan mellem organiserede såvel partiløse.

KIK IND I RØDE STJERNE BUTIKKERNE

40.

Pjecen fortæller om de kommunistiske partiers revolutionære taktik i kampen mod kapitalens offensiv, -fascismen og krigsfaren før 2. Verdenskrig.

- Også i dag er hele den kapitalistiske verden inde i en uløselig overproduktionskrise og lige som i 30'erne forsøger kapitalen at kaste krisens byrde over på det arbejdende folk.

PRIS: 12 KR.

ENHEDSFRONT, - ny fra forlaget, - er en samling artikler af Ernst Thälmann, formand for det tyske kommunistparti i 20'erne og 30'erne.

Artiklerne er en afsløring af, hvordan socialdemokratiet rent faktisk bane- de vej for fascismen.

Disse afviste lige så tit enhedsfor- slagene, og kommunisterne kæmpe- de videre alene. Men det åbnede øjnene på tusindvis af socialdemo- kratiske arbejdere, at deres forere ikke ville være med.

PRIS: 6 KR.

**SOVJET-ØKONOMIEN I DAG :
KOLOS PÅ LARVEFØDDER !**

I dag er sovjetunionen, - under sociali- stiske fraser, - en imperialistisk super- magt, - som sammen med den anden supermagt USA udgør de største undertrykkere og udbyttere af ver- dens folk.

Ingen statsmænd i verden i dag taler så meget om nedrustning og verdensfred som de to supermagters ledere. Men sandheden er, at mens de taler om fred, opruster de samtidig i et om- fang, der svarer sideestykke i historien.

PRIS: 2 KR

RØDE STJERNE BUTIKKERNE :

KØBENHAVN:
RØDE STJERNE
RYESGADE 111
2100 Ø (Hf. TR 6627)

ODENSE
RØDE STJERNE
GRAVENE 3
5000 ODENSE

ÅRHUS
RØDE STJERNE
STUDSGADE 10
8000 ÅRHUS C

KOLDING:
RØDE STJERNE
LÅSBYGADE 41
6000 KOLDING

HORSENS:
RØDE STJERNE
SMEDEGADE 7
8700 HORSENS

NYBORG:
RØDE STJERNE
SVANEDAMSGADE 4
5800 NYBORG